

sidste Dag, men at man tager Gennemsnitskursen for nogle Aar, s. Eks. 5 Aar; thi man maa vel huske paa, at den Kurs, som staar den 31te December, er ikke den, til hvilken der skal realiseres. At Banter og Pengeinstitutter, som kunne komme til med kort Varjel at udbetale deres Formue, maa se ganske særlig paa, hvordan Kursen er i Ojeblikket, er ret naturligt; men Anstalten kan kun komme af med en forsvindende Del af sin Formue i Løbet af et Aar maaste; det er noget, der ligger langt ude i Fremtiden, at den kan komme til at udrede større Beløb. Der er ingen Grund til at ængstes, selv om det skulde vise sig, at der i et givet Aar var meget trykede og daarlige Kurser. Selv om der nominelt maatte afskrives et Par Millioner, vilde det ingen Ting have at betyde, Anstaltens Formue vilde ikke derved reduceres med 2 Millioner. En anden Sag var det naturligvis, hvis der paa enkelte Papirer, som Anstalten have, var lidt et Tab, der ikke kunde genoprettes; saa maatte man afskrive det for bestandig. — Men i øvrigt forekommer det mig, at den antydede Fremgangsmaade er naturlig og rigtig. Naar man følger den, synes jeg, at al Vanskelighed med Hensyn til Opgørelsen af Formuen vil være bortfalden.

Det næste Punkt er altsaa Spørgsmaalet om, hvilke Forandringer i Tariffen der kunne blive nødvendige, hvilke Forandringer med Hensyn til Rentefoden man kan vente, og hvorledes det vil stille sig med Dødeligheden. Hvad Dødeligheden angaar, har der aldrig været andet at gaa efter, end en Sandsynlighedsberegning; men naar det har vist sig, som det jo har gennem en længere Aarrække, at der konstant har været en betydelig større Levedygtighed, end man antog, da man fastslog Tariffen, saa ved jeg ikke, hvad der skulde foranledige til nu paa en Gang at antage, at nu skulde Menneskene leve kortere. Der er saa meget mindre Grund til at antage det, som der netop i Livsfor sikringsforhold kan gøres Erfaringer, som gaa ud paa, at en Del af de Mennesker, som forsikres, høre til en vis velstillet Klasse i Samfundet, saa at den almindelige Gennemsnitsdødelighed ikke gælder for dem. Det er egentlig slet ikke andet, der er konstateret ved Erfaringen. Det er ikke i og for sig konstateret, at Menneskelivet er længere end før, men at i den Kreds af Mænd og Kvinder, ud af hvilken Erfaringerne ere dragne, har Forholdet været det, at de leve længere, end Gennemsnittet for Levedygtighed for Mennesker af samme Alder er. Dette er bygget paa Erfaringer fra længere Tid. — Hvad Rentefoden angaar, ser jeg ikke rettere,

end at, naar man gaar saa forsigtig til Værks som nu foreslaaet, at man beregner Rentefoden til $3\frac{1}{2}$ pCt., medens man tidligere gik til 4 pCt., er man gaaet saa langt ned, at man i ethvert Tilfælde kan haabe paa, at det kan man taale for lang Tid. Og det, som der skulde være Spørgsmaal om, nemlig at fastsætte en bestemt Bonus, behøver jo ikke at være for Evigheden, det kunde jo være saaledes, at den eventuelle Lovparagraf derom skulde underkastes en Revision hvert 5te eller 10de Aar, det var der intet i Vejen for. Hvis man indvandt Erfaringer, som gjorde det betænkeligt at vedblive med den Størrelse af Bonus, som man havde fastsat, saa kunde man jo forandre den. Derfor synes jeg, at, om end Sagen frembyder Vanskelighed, maa det dog være muligt at faa Bugt dermed. Jeg skal blot nævne som en af de mange Beje, man kunde gaa, at man kunde betragte den nuværende Formue som Reservecapital, og bestemme, at af hvad der hyderligere indvindes som Forøgelse, skulde 20 pCt. fordeles. Man kunde gøre det eller gaa andre Beje, som det vilde være for vidtløftigt nu at komme ind paa; men der er intet i Vejen for at finde en Fremgangsmaade, som kunde være sikker for Anstalten. Kunde nemlig de danske Selskaber „Danmark“ og „Hafnia“ gøre det og gøre det aarligt, hvorfor skulde saa ikke Livsfor sikringsanstalten af 1871 kunne gøre det? Det samme gælder udenlandske Selskaber, saa jeg ser i Grunden ikke andet end, at naar man med god Vilje, som jeg ikke tvivler om, er til Stede, vil støtte denne Sag, maa man komme til et Resultat, hvormed man kan være tjent.

Det. Hansen: Da dette Lovforslag er en Samling af enkelte Bestemmelser, der egentlig ikke have noget fælles Princip, er det ganske naturligt, at man ved 1ste Behandling allerede bestæftiger sig noget med de enkelte Paragraffer. Jeg skal ikke komme langt ind derpaa, men vil i Tilslutning til de foregaaende erede Talere gøre nogle Bemærkninger. — Med Hensyn til § 2 mente den erede sidste Taler jo, at medens han ganske kunde billige, at det saakaldte Helbredstillæg til Præmien blev strøget eller, som der staar i Paragraffen, blev bortskåret, naar man skulde gøre op med den forsikrede, som ønskede at høre op med Kontrakten med Anstalten, saa var det ubilligt, at man ikke anvendte den samme Fremgangsmaade med Hensyn til Driftstillæg og Sikkerhedstillæg. Det forekommer mig dog, at der er en Forskel mellem Helbredstillægget paa den ene Side og de to andre Tillæg, saaledes som det ogsaa fremhæves i Motiverne til Lov-